

[Indenrigsministeren]

retskontor følger, er den praksis, som indfødsretsudvalget har fastsat. Der foretages ikke ændringer i den praksis, uden at det er efter tilslutning fra indfødsretsudvalget. Enkelte gange sker det som resultat af forslag fra administrationen på grund af lovgivning eller ting, der på anden måde kommer udefra; i andre tilfælde sker det efter forslag fra indfødsretsudvalget. Men det er klart, at der administreres ikke på noget punkt i uoverensstemmelse med indfødsretsudvalget, tværtimod, og jeg vil gerne sige til hr. Wilhjelm, at indfødsretsudvalget har ikke ændret praksis i de senere år i den retning, som hr. Wilhjelm frygtede at man havde, nemlig strammet reglerne. Det har indfødsretsudvalget ikke gjort, og det har indfødsretskontoret derfor naturligvis heller ikke gjort.

Så vil jeg gerne sige i anledning af det kontorcirkulære, som hr. Knud Lind stadig væk har en masse fornøjelse af, at det er ikke på noget punkt i strid med de cirkulærer, efter hvilke der administreres, eller det offentligt tilgængelige store cirkulære. Det er en uddybning, en specifikation, men på alle punkter i overensstemmelse med de hovedretningslinjer, indfødsretsudvalget kender, og det er i øvrigt et kontorcirkulære, som indfødsretsudvalget er udmærket bekendt med og arbejder efter. Der foregår ikke noget, hverken i indfødsretskontoret i indenrigsministeriet eller i justitsministeriet, der på nogen måde er ude af trit med det, som flertallet i indfødsretsudvalget ønsker; tværtimod handles der i nøje overensstemmelse hermed. Det er derfor også i overensstemmelse med de retningslinjer, der gælder, at kontoret har den opgave på forhånd at fortælle mennesker, om hvem man ved, at de ikke opfylder betingelserne for at kunne få indfødsret, at de ikke har nogen mulighed for på nuværende tidspunkt i alt fald at blive optaget på forslag til lov om indfødsret. Og det er rigtigt, som det er blevet sagt, at i alle tvivlstilfælde – og de er mange – bliver det forelagt for indfødsretsudvalget forud for, at de optages på lovforslaget. Det er også sket denne gang efter de retningslinjer, der har været gældende i en årrække. De er hverken blevet strammere eller lempeligere.

Jeg har sagt det ved en tidligere lejlighed, og jeg vil gerne gentage det i dag, at der er næppe noget kontor, der i den grad arbejder i nøje overensstemmelse med folketinget,

hvis man i den konkrete sag identificerer folketingets repræsentation, nemlig indfødsretsudvalget, med folketinget. Der er næppe noget udvalg, der arbejder i så nøje kontakt vedrørende hver enkelt del af lovforslaget, som netop indfødsretskontoret gør det. Det er i virkeligheden sådan, at det er indfødsretsudvalgets medlemmer, der tager stilling til alle de tvivlstilfælde, der kan være tale om, og hvis indfødsretsudvalget ønsker en anden praksis, f. eks. sådan at enhver, der søger om dansk indfødsret, skal have sin sag til indfødsretsudvalget, for at man kan tage stilling til, f. eks. om sorteringen, som hr. Wilhjelm var inde på, var for hård, så får indfødsretsudvalget hver eneste ansøgning, der kommer ind, hvis man ønsker det. Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at her er tale om mere end 1.500 sager hvert eneste år, og jeg har svært ved at se, hvordan man kan finde en mere hensigtsmæssig praksis end den, der følges, en praksis, hvor der er mere sikkerhed for fra uge til uge og fra lov til lov, at man er i overensstemmelse i den daglige administration med det, folketinget ønsker, end netop når der er tale om disse lovforslag. Der er den nøjeste kontakt og den nøjeste overensstemmelse mellem, hvad indfødsretsudvalget – og nu skal jeg jo sige indfødsretsudvalgets flertal – ønsker, og det, som administrationen gør. Der er den nøjeste overensstemmelse.

Så vil jeg til sidst gerne gøre den generelle bemærkning, at jeg er helt overbevist om, at det, der generer det store flertal af folketingets medlemmer, er ikke, at folketinget skal tage stilling til lovforslag, men det er det, at vi løber en ganske alvorlig risiko for, at folk, der for længe siden har udstået deres straf og dermed har klaret deres mellemværende med samfundet, i kraft af, at folketingsmedlemmer ønsker disse sager diskuteret, sådan som det trak sammen til, længe efter, at deres forhold er afviklet, længe efter, at vi under alle andre omstændigheder, i alle andre forhold, betragter os som færdige med de pågældende, igen fra folketinget, fra landets fornemste talerstol, skal slæbes ud til almindelig offentlig beskuelse. Det skete, dengang de fik deres dom, og de har udstået deres straf for længe siden. Den har været mild i den forstand, at de har fået den dom, de har fortjent, men de ting, de har foretaget sig, er relativt beskedne ting efter almindelig dansk opfattelse, og så må de være færdige med den øvrige del af